

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 287/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, Námestie sv. Anny 25, Trenčín, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 6 C 226/2008-1184 z 25. marca 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 277/2013-1254 z 25. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. decembra 2016 sa [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 226/2008-1184 z 25. marca 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 277/2013-1254 z 25. septembra 2014 a ktorým by napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Napadnuté rozsudky boli vydané v konaní, v ktorom sa sťažovateľ vystupujúci v procesnom postavení žalobcu ako právny nástupca obchodnej spoločnosti ██████████ (v ktorej pôsobil ako štatutárny orgán – predseda predstavenstva, ďalej aj „realitná kancelária“), domáhal proti žalovaným v 1. až 3. rade určenia vlastníckeho práva ku konkrétne špecifikovaným hnutelným veciam, stavbám bez súpisného čísla, ako aj nehnuteľnostiam s prideleným súpisným číslom (ďalej len „sporné veci“), nachádzajúcim sa na pozemkoch, ktoré v rámci speňažovania majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu – obchodnej spoločnosti ██████████ (ďalej len „úpadca“), na základe výsledkov X. kola verejného ponukového konania nadobudla realitná kancelária po tom, ako so správcom konkurznej podstaty uzavrela kúpnu zmluvu v znení dvoch dodatkov a vklad vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam príslušná správa katastra povolila. Sťažovateľ v žalobe tvrdil, že realitná kancelária spolu s pozemkami ako ich príslušenstvo a súčasť kúpila aj sporné veci, ktoré však správca konkurznej podstaty ako veci patriace do konkurznej podstaty ponúkol na predaj v ďalších kolách, pričom tie, ktoré sa takto nepredali, boli so súhlasom konkurzného súdu z konkurznej podstaty vylúčené a následne sa stali predmetom ďalších prevodov. Naliehavý právny záujem na takomto určení mal podľa sťažovateľa spočívať v tom, že išlo *„o veci, ktoré z hľadiska ich polohy, funkčnosti a využitia v prevažnej časti slúžia potrebám objektov nachádzajúcich sa v bývalom areáli úpadcu, ktoré sú v jeho vlastníctve a všetky sa nachádzajú na pozemkoch, ktoré sú v jeho vlastníctve a tvoria v časti príslušenstvo a v časti súčasť hlavných vecí (stavieb a pozemkov) a určovacie rozhodnutie súdu tomto konaní prinesie konečné vyriešenie právneho postavenia účastníkov vo vzťahu k týmto veciam“*.

3. Po vykonaní dokazovania výsluchom sporových strán a ich právnych zástupcov, výsluchom svedkov, premietnutím CD nosičov, ako aj oboznámením viacerých listinných dôkazov vrátane písomností zo spisu konkurzného súdu, znaleckého posudku, ktorým bol celý areál úpadcu ohodnotený, a kópií vkladových spisov príslušnej správy katastra okresný súd napadnutým rozsudkom návrh sťažovateľa zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia pritom uviedol:

„Jednoznačne bolo preukázané, že správca konkurznej podstaty predal navrhovateľovi iba to, čo bolo uvedené v Závaznej ponuke z 05. 05. 2003, v súlade aj s uznesením Krajského súdu v Bratislave a Opatreniami, ktoré predchádzali každému kolu speňažovania majetku úpadcu... Pôvodný správca konkurznej podstaty dal oceniť celý areál úpadcu... znalcom [REDAKOVANÉ] pod č. 008/2001, kde je presne uvedený a rozdelený celý nehnuteľný majetok úpadcu na stavby so súpisnými číslami zapísanými na LV č. [REDAKOVANÉ], bez súpisných čísel, na pozemky zapísané na LV č. [REDAKOVANÉ], na inžinierske siete, na komunikácie, na oplotenie a podobne.

Dňa 12. 09. 2011 vydal Krajský súd v Bratislave Opatrenie, ktorým schválil postup pri speňažovaní majetku úpadcu špecifikovaný v posudkoch za presne určených podmienok... Týmto rozhodnutím sa stanovili podmienky speňažovania konkurznej podstaty úpadcu, ktoré platili pre všetky kolá speňažovania majetku vrátane X. kola, a ktorých sa úpadca musel striktnie držať. Následne správca konkurznej podstaty realizoval predaj majetku úpadcu v jednotlivých kolách speňažovania, vždy na základe predchádzajúcej inzercie uvedenej v tlači s celoslovenskou pôsobnosťou, v ktorej sa uvádzalo, že je možné sa oboznámiť s areálom obhliadkou a s určením spôsobu, ako podať ponuku a vyplatiť ponúknutú cenu. Zároveň záujemcovia mali možnosť nahliadnuť do znaleckého posudku, kde bolo presne špecifikované, o aké nehnuteľnosti sa jedná.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], si majetok úpadcu bola obhliadnuť ešte v roku 2002 fyzicky, teda skôr, ako správca konkurznej podstaty vyhlásil X. kolo. V čase obhliadky, ale aj pri vypracovaní záväznej ponuky navrhovateľ mohol a mal vedieť z dostupných listinných materiálov, ale aj so samotnej obhliadky nehnuteľností, že v areáli úpadcu sa nachádzajú aj stavby bez súpisných čísel... Spoločnosť [REDAKOVANÉ], mala záujem odkúpiť nehnuteľnosti svojou ponukou aj v IX. kole, speňažovania majetku, tam však za vyššiu cenu, a súčasťou ponuky

boli aj hnutelné veci HIM, DHIM, zásoby, stroje, ktoré sa nachádzali v areáli úpadcu. Rozdiel ponuky v X. kole sa líšil o to, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], mala záujem o kúpu iba nehnuteľností zapísaných na LV č. [REDAKOVANÉ], za podstatne nižšiu cenu. Súd má jednoznačne za to, že na záväznej ponuke sa nenachádzajú sporné stavby, inžinierske siete a všetko ostatné, ktoré je predmetom tohto návrhu. Teda navrhovateľ vedel, čo chce kúpiť a čo sa mu bude predávať...

Preto bez akýchkoľvek pochyb je možné vyvodiť záver, že sporné stavby v areáli Elektrosvitu, a ktoré sú predmetom tohto sporu bolo rozsiahle vykonaným dokazovaním preukázané, že sú to všetky samostatné budovy a stavby, zo samostatným užívaním a nie je potrebné ich deliť od navrhovateľových stavieb, ktoré má vo vlastníctve, nakoľko navrhovateľ ich existenciou a tým, že sú vlastníctvom inej osoby a nie jeho, nie je nijakým spôsobom obmedzený. Okrem toho v Kúpnej zmluve zo dňa 08. 07. 2003 navrhovateľ nikdy za sporné nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, inžinierske siete a komunikácie nezaplatil, ale podstatou je, že tieto sú vo vlastníctve iných osôb, ktoré nadobudli k nim vlastnícke právo riadnym legitímnym spôsobom, a preto nemôže ísť o žiadnu súčasť stavby a ani príslušenstvo k stavbe a z tohto dôvodu navrhovateľ nepreukázal a neosvedčil naliehavý právny záujem, ktorý je v zmysle ustálenej judikatúry charakterizovaný ako záujem na postavení navrhovateľa.“

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že „*napadnutý rozsudok v celom rozsahu považuje za nesprávny, založený jednak na nesprávnych skutkových zisteniach a jednak na nesprávnom posúdení veci*“. Podstatnú časť odvolania pritom tvorilo jeho vlastné hodnotenie dôkazov vykonaných okresným súdom opodstatňujúce prijatie záveru, že sporné veci „*nemôžu tvoriť samostatný predmet právneho vzťahu*“.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil.

6. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 178/2015 z 5. októbra 2016 odmietol z dôvodu, že jeho prípustnosť nebolo možné vyvodiť z § 238 OSP a nezistil ani vady konania podľa § 237 ods. 1 OSP vrátane odňatia možnosti konať pred súdom [písm. f)], ktoré sťažovateľ uplatnil ako dovolací dôvod. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu konštatoval, že potvrdzujúci rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňal kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 OSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahoval aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom krajský súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou sťažovateľa.

7. S uvedenými závermi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a s poukazom na argumentáciu, ktorú vzniesol v konaniach pred nimi, v sťažnosti namieta, že porušili jeho v záhlaví označené základné práva a slobody, pretože *„súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku, ktorým žalobu sťažovateľa o určenie vlastníckeho práva v celom rozsahu zamietol, vôbec nezaoberal podstatnými skutočnosťami pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu podľa hmotného práva a svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré neboli pre posúdenie veci vôbec rozhodujúce a právne významné, a tým, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku, ktorým potvrdil takýto rozsudok súdu prvej inštancie, vôbec nevyporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa proti správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie a k týmto neurobil žiadne zodpovedajúce právne závery, z ktorých by správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie na jednej strane a nesprávnosť odvolacích námietok sťažovateľa na druhej strane vyplývala.“*

II.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma,

či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujú a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného

práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu bol v prvom rade príslušný krajský súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

11. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

12. So zreteľom na skutočnosť, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia zvolil postup podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 OSP, sa ústavný súd pre účely overenia opodstatnenosti sťažnostných námietok oboznámil nielen s odôvodnením napadnutého (potvrdzujúceho) rozsudku, ale aj s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktorým návrh sťažovateľa zamietol po tom, ako s poukazom na účel tohto typu konania dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal a neosvedčil naliehavý právny záujem na určení, ktorého sa svojou žalobou domáhal (bod 3). Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že *„obsah primárne podstatnej kúpnej zmluvy zo dňa 8. 7. 2003 je plne totožný s obsahom záväznej ponuky spoločnosti [REDAKOVANÉ] špecifikovanej v jej prílohách (rozpis predmetu a ceny) a preto domnienky navrhovateľa o jej obsahu sú v rozpore s písomným právnym úkonom, keď tiež súdu v tomto konaní neprináležalo posudzovať (a hodnotiť) správnosť*

konania správcu konkurznej podstaty (SKP) úpadcu a konkurzného súdu. Stavba nie je súčasťou pozemku (§ 120 ods. 2 OZ) a osobitný charakter predaja majetku v konkurznom konaní vyžadoval, aby každá stavba bola predmetom záväznej ponuky a kúpnej zmluvy, keď navyše po vyhlásení konkurzu a procese speňažovania majetku úpadcu nie ako celku nemožno jednotlivé nehnuteľnosti (pozemky a stavby) posudzovať ako vzájomne účelovo previazané.“.

13. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa (bod 4) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

14. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa dokazovania vykonaného okresným súdom treba osobitne zdôrazniť, že ústavný súd pri preskúvaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu, tak ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb ani vykonané dôkazy výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu,

ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

15. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04).

16. Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

17. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojim vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012). Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry

považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pričom z tohto rozsudku nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2017